

ת"פ 32882/09/21 - מדינת ישראל נגד מאלק אבו ואדי (עציר) - נדון 2. מגדי אבו ואדי

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 32882-09-21 מדינת ישראל נ' אבו ואדי(עציר)
ת"פ 2024-10-21 מדינת ישראל נ' אבו ואדי(עציר)
ואח'

בפני בעניין:	כבוד השופט יואל עדן המאשימה:	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד חיים שוייצר - פמ"ד
נגד	הנאשמים:	1.מאלק אבו ואדי (עציר) - נדון 2. מגדי אבו ואדי ע"י ב"כ עו"ד שני דר"י

גזר דין
לנאשם 2

האישום והסדר הטיעון

1. נאשם 2 ("הנאשם") הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן (כא/3) במסגרת הסדר טיעון בעבירות נשק (החזקת נשק) לפי סעיף 144(א) רישא לחוק העונשין, וירי מנשק חם לפי סעיף 340א(ב)(1) לחוק העונשין.

על פי כתב האישום המתוקן, בין הנאשמים שהם אחים, לבין י.א. יליד 2000 ("המתלונן"), י.א. יליד 1995 ("י.א."), פ.א. יליד 1998 ("פ.א.") וע.א. יליד 1987 ("ע.א.") וארבעתם יחד "המתלוננים" יש היכרות מוקדמת לאירוע המתואר בכתב האישום.

במועד הרלוונטי לכתב האישום, בין משפחת אבו ואדי, אליה משתייכים הנאשמים, לבין משפחתם של המתלוננים היה קיים סכסוך על רקע שאינו ידוע במדויק למאשימה ("הסכסוך").

במועדים הרלוונטיים לכתב האישום המשפחות המסוכסכות התגוררו בסמיכות אחת לשניה ב"פזורה" ("הפזורה").

על פי האישום הראשון המיוחס לנאשם 2 בלבד:

על רקע הסכסוך האמור, בתאריך ובנסיבות שאינם ידועים במדויק למאשימה, עובר לתאריך 10.9.21, בסמוך לשעה 15:30 הוצב מחסום אבנים וצמיגים על אחד משבילי העפר בפזורה, באפן שחסם מעברם של כלי רכב של בני משפחת המתלוננים לשטח הסמוך למתחם מגוריהם של בני משפחת אבו ואדי.

בתאריך 10.9.21, סמוך לשעה 15:30, המתלוננים נסעו ברכב מסוג טויוטה ("הרכב") בשביל העפר בשטח הפזורה ועצרו במחסום. המתלונן ו.א. יצאו מהרכב והחלו לפרק את המחסום.

באותה העת, הנאשם ואדם נוסף שזהותו אינה ידועה במדויק למאשימה ("האדם הנוסף") עמדו מחוץ למתחם הבתים, משמאל לשביל העפר במרחק מה ממנו, כשכל אחד מהם מחזיק בנשק ארוך הדומה לרובה M-16 ("הנשק"). ליד הנאשם והאדם הנוסף עמדו אנשים נוספים, ובין היתר קטינים, שזהותם אינה ידועה למאשימה.

במעמד הנ"ל, הנאשם אמר למתלוננים "אף אחד לא ירים אבנים. מי שירים אבנים אני יורה בו" או מילים דומות לאלה, אך ו.א. והמתלונן המשיכו במעשיהם.

בהמשך לכך, הנאשם כיוון את הנשק כלפי מעלה וירה מספר יריות. במקביל לכך, האדם הנוסף כיוון את הנשק כלפי המתלוננים וירה לעברם מספר פעמים בכוונה להטיל בהם נכות או מום או לגרום להם חבלה חמורה.

כתוצאה מהירי של האדם הנוסף, המתלונן נפצע באזנו השמאלית, החל לדמם וצעק כי הוא נפגע מהירי. המתלונן ו.א. מיהרו להיכנס לתוך הרכב והמתלוננים נמלטו ברכב מהמקום.

המתלונן הובא על ידי יו.א., פ.א. וע.א. לטיפול רפואי במרפאה. בהמשך המתלונן הועבר באמבולנס לטיפול במרכז הרפואי "סורוקה", שם נמצא כי המתלונן סובל מלסרציה (שיסוף) על אפרכסת שמאל וקרע של הסחוס באוזנו אשר טופלו באמצעות תפירה וחבישה.

במעשיו אלה, הנאשם החזיק בנשק בלא רשות על פי דין להחזקתו, וירה מנשק חם באזור מגורים או במקום אחר שיש בו כדי לסכן חיי אדם.

2. הצדדים הגיעו להסדר טיעון לפיו שני הנאשמים יחזרו בהם מכפירתם בכתב האישום, יודו בכתב האישום המתוקן (כא/3), ויורשעו בעבירות המפורטות בו. ביחס לנאשם אין הסכמה עונשית והצדדים טענו לעונש באופן חופשי.

בכתב האישום המתוקן יוחסה לנאשם 1 במסגרת האישום השני, עבירה של שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין, ובהתאם להסכמה עונשית בין הצדדים נגזר עליו מאסר בפועל למשך שמונה חודשים ומחצה, לצד ענישה נלווית.

הראיות לעונש

3. מטעם המאשימה הוגש רישום פלילי של הנאשם הכולל עבירות איומים והפרעת שוטר בעת מילוי תפקידו מ - 2018.

מטעם הנאשם לא הוגשו ראיות לעונש.

תסקירי שירות המבחן

4. הוגשו שני תסקירי שירות מבחן אשר יפורטו בחלקם מפאת צנעת הפרט.

על פי התסקיר הראשון - טרם מעצרו הנאשם לא עבד, התגורר עם אמו ואחיו והתקיים מקצבת המוסד לביטוח לאומי. הנאשם שיתף כי מצבו הכלכלי אינו יציב, יש לו קושי כלכלי ולעיתים ישנו קושי לרכוש מוצרים בסיסיים כמו אוכל ובגדים, ובמצבים אלו בונים משפחתו מסייעים לו.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתייחס לחלק מהחוקים בצמצום, ואף ניכר כי מתרועע עם חברה שולי. הנאשם תיאר כי אינו אדם אלים ולתפיסתו יודע לשלוט ברגשותיו וכעסיו ואינו נוטה לכעוס, ושלל שימוש בסמים ובחומרים ממכרים.

צוין כי הנאשם מודה ולוקח אחריות חלקית על ביצוע העבירה. שירות המבחן התרשם כי ברקע לביצוע העבירה עומדת תחושת מחויבות לתא המשפחתי וקפיצה במעמד ובכבוד. בעת מעשיו הנאשם נקט בגישה מצמצמת לחוק, חוסר מחשבה על השלכות מעשיו וקשר עם חברה שולית.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם לוקח אחריות על תפקידיו השונים כבן ואחוס מסייע לבני משפחתו ככל הניתן, בעל גורמית מיכה מצד בני משפחתו, ללא עבר פלילי וללא שימוש בחומרים ממכרים.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מודה באופן חלקי בביצוע העבירה ולוקח אחריות חלקית על ביצועה, אינו מביע מוטיבציה להשתתפות בהליך טיפולי, בעל קשר עם חברה שולית, חוסר בסמכות הורית מצד אביו, קשיים כלכליים והתייחסות מצמצמת לחוק, מתקשה ללוות את דחייו ורגשותיו במצבים בהם עלולה להיות פגיעה במשפחתו. שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית והמליץ על הטלת ענישה מוחשית לצד מאסר על תנאי.

בדיון שהתקיים לאחר קבלת התסקיר הראשון, ובעקבות קבלת האחריות החלקית אשר עלתה ממנו, שב הנאשם והודה בכל עובדות כתב האישום המתוקן, ונטען כי האמור היה כתוצאה מקושי בשפה, והנאשם נשלח לקבלת תסקיר נוסף.

על פי התסקיר השני, הנאשם שיתף בקשיים שחווינו כחמער הממושך, המרחק מהבית ומבני משפחתו. הנאשם שיתף כי ביציאתו מהמעצר רוצה להשתלב במסגרת תעסוקתית ולחסוך כסף כדי להתחתן ולשקם את חייו.

התייחסות הנאשם לעבירה השתנה במעט אך הוא עדיין מתקשה לקחת אחריות מלאה על מעשיו. לדבריו, טרם ביצע העבירה היה סכסוך בין משפחתו למשפחת המתלוננים. המתלוננים פירקו מחסום שהיה סמוך לביתם של בני משפחתו ולביתו של הנאשם וזאת כדי להתקדם לעברם. הנאשם תיאר כי בשובו מהמעצר לא ראה שהמתלוננים מחזיקים בנשק, אך חש מאויס בעקבות הסכסוך אשר היה קיים באותה העת.

לדבריו, כאשר המתלוננים המשיכו להתקדם לעברו ומשפחתו, הואירה באוויר מנשק שבנדודו הביא לו, וזאת בכדי להרתיע אותם ולהרחיקם מהמקום ולאבכוונה לפגוע בהם. הנאשם הוסיף כי בעת ביצוע העבירה לאחשב על השלכות מעשיו.

הנאשם אמר כי שוחח עם אביו אשר מסר לו כי נערכה סולחה בין המשפחות, והוסיף כי שאל בדבר שלום המתלוננים ואביו מסר לו כי הם חשים בטוב.

הנאשם שיתף כי למד לקח מההליך המשפטי המתנהל נגדו ובעיקר מהמעצרה ארוכה ובין זאת חומרת העבירה כשבכוונתו להתגורר במקום אחר, להתרחק מחברה שולית ומעוניין לעבוד בכדי לקדם את חייו ולהתחתן.

בהתייחסות להתנהגותו האלימה בעת ביצוע העבירה, תיאר הנאשם כי הניאדם שאינו נוטה לכעוס ויודע לשלוט ברגשותיו. עוד הוסיף כי העבירה הינה האירוע האלימים הראשון שהיה מעורב בו במהלך חייו, ולרוב פועל בשיקול דעתו וחושב על השלכות מעשיו.

הנאשם אינו רואה צורך טיפולי או כאמור בעת ביצוע העבירה פעל מתוך הגנה עצמית ולא מתוך צורך לפגיעה באדם אחר. הנאשם מסריב מידה ויומלץ על הליך טיפולי, ישתף פעולה.

הנאשם שלל דפוסיהתנהגות מכשילים, ובשל כך שירות המבחן לא באבה מלצה טיפולית בעניינו.

לאורה מתואר לעיל שירות המבחן המליץ על הטלת ענישה מוחשית מרתיעה ומחדדת גבולות לצד מאסר עלתנאי.

טענות הצדדים:

5. לטענת ב"כ המאשימה:

הערכים החברתיים שנפגעו הינם שמירה על חיי אדם ושלמות גופו ונפשו, שמירה על הסדר הציבורי ועל אורח חיים תקין, שלו ובטוח.

נטען כי תיקון 140 לחוק העונשין אינו חל ישירות בעניינו, כיוון שהעבירות בהן הורשע הנאשם בוצעו לפני כניסתו לתוקף, אך יש בעצם הזדקקותו של המחוקק לקביעת עונשי מינימום בעבירות נשק כדי ללמד על מצב החירום האמיתי בו אנו מצויים כיום ועל החובה המוטלת על כלל רשויות המדינה לעשות כל שביכולתן, כדי להילחם מלחמת חורמה בעבירות הנשק עד למיגורן.

הנאשם החזיק בנשק ארוך הדומה לרובה M16, ולא היסס לעשות בו שימוש, כל זאת על רקע סכסוך בין משפחתו לבין משפחת המתלוננים. כאשר המתלוננים המשיכו לפרק את מחסום האבנים ירה הנאשם בנשקו מספר יריות כלפי מעלה. אך בדרך נס, האירוע הסתיים בכך שרק כדור אחד פגע באחד המתלוננים באוזנו. לו כדור הרובה שפגע באוזנו של אחד המתלוננים היה סוטה בסנטימטר או שניים, עלול היה האירוע להסתיים באופן נורא.

ב"כ המאשימה עתר לקביעת מתחם עונש הולם הנע בין 4.5 ל - 8.5 שנות מאסר בפועל לצד מאסרים על תנאי, קנס

משמעותי ופיצויים לנפגע העבירה.

נטען כי הודייתו של הנאשם הגיעה לאחר שהליך ההוכחות החל להתנהל ונשמעו חלק מעדי התביעה לרבות שניים מהמתלוננים, הנשק בו עשה הנאשם שימוש לא נתפס עד היום, ולנאשם הרשעה קודמת בעבירות איומים והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, בגינה נגזרו עליו מאסרים על תנאי קנס והתחייבות, התסקיר אינו חיובי, שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית והמליץ על ענישה מוחשית.

ב"כ המאשימה עתר למקם את עונשו של הנאשם סמוך לאמצעיתו של המתחם תוך השתת 6 שנות מאסר בפועל לצד ענישה נלווית הכוללת קנס משמעותי בסך 10,000 ₪, ופיצויים לנפגע העבירה.

6. לטענת ב"כ הנאשם:

נטען כי לא יוחסה לנאשם החבלה של המתלונן, ולא ניתן לגזור את המתחם או את העונש של הנאשם מאירוע או מפעולה של אדם אחר, לו מיוחסת הפגיעה של המתלונן.

התסקירים מתארים קושי בלקיחת האחריות, כאשר הקושי נעוץ בכך שהנאשם מבקש לספר לקצינת המבחן את האירועים המקדימים לאירוע נשוא כתב האישום. הנאשם תיאר בפני קצינת המבחן את החשש שלו ואת הסכסוך הפעיל בין שתי המשפחות, לאו דווקא את ההגנה העצמית כפי שהיא הבינה, והנאשם לא טען להגנה עצמית. נטען כי הנאשם לקח אחריות על מה שמיוחס לו.

הנאשם לא התחיל את האירוע בכוונה ללכת ולאיים עם נשק על המתלוננים אלא הם הגיעו לשטח של הנאשם ובני משפחתו.

מידת הפגיעה בערך המוגן היא ברף הנמוך ביותר שכן מעשיו של הנאשם לא הובילו לפגיעה בשלום הציבור.

אין מחלוקת כי הנאשם ירה באוויר ובכך הסתיים חלקו באירוע. החזקת הנשק והשימוש בו היו לפרק זמן קצר. הנאשם לא כיוון את נשקו לעוברים ושבים ולא למתלונן.

נטען כי הענישה אליה עותרת המאשימה לא פרופורציונלית ולא ניתן להעניש את הנאשם על פגיעה של אדם אחר.

ב"כ הנאשם עתרה לקביעת מתחם עונש הולם הנע בין 10-30 חודשי מאסר תוך מיקום עונשו של הנאשם ברף התחתון של המתחם, ועתרה להסתפק בימי מעצרו.

הנאשם אמר שהוא מצטער על הטעות שעשה.

הערכים המוגנים ומתחם העונש ההולם

7. בביצוע העבירות פגע הנאשם בערכים המוגנים של הגנה על שלום הציבור וביטחון הציבור, מניעת סיכון לחיי אדם, שמירה עליהם ועל שלמות הגוף.

בעבירות הנשק פוטנציאל סכנה לביטחון הציבור ולחיי אדם והחומרה הרבה של עבירות אלה מחייבת מענה עונשי ומרתיע. הסיכון הרב הטמון בהן לשלום הציבור ובטחונו, הביא לצורך בהחמרת הענישה, צורך אשר בא לידי ביטוי הן בשורה ארוכה של פסקי דין והן בתיקוני החקיקה - תיקון 140 לחוק העונשין, אשר אינו חל בעניינו של הנאשם, וקודם לכן בתיקון 134 לחוק העונשין, אשר במסגרתו הוחמרה הענישה בגין העבירה של ירי מנשק חם במקום מגורים, ותיקון זה אשר נכנס לתוקפו ביום 26.7.18, חל בעניינו של הנאשם.

הנאשם ביצע הן עבירה של החזקת נשק לפי סעיף 144(א) רישא לחוק העונשין, בכך שהחזיק בנשק ארוך הדומה לרובה M-16 והן בעבירה של ירי מנשק חם באזור מגורים או במקום אחר שיש בירי כדי לסכן חיי אדם לפי סעיף 340א(ב)(1) לחוק העונשין.

לסיכון העולה מעבירות נשק ר' ע"פ 7502/12 בסאם כוויס נ' מ"י (25.06.13): **"כפי שנפסק, לא אחת, עבירות בנשק לסוגיהן מגלמות בתוכן סיכון ממשי לשלום הציבור ולבטחונו, שכן לא ניתן לדעת להיכן יתגלגלו כלי הנשק המוחזקים שלא כדין, ואיזה שימוש יעשה בהם בעתיד."**

לחומרת עבירות הנשק ולצורך בהחמרת הענישה בגינן, ניתן לראות פסיקה עקבית שתחילתה לפני שנים רבות ועד לעת הזו, המדגישה את הצורך בהחמרה. ר' גם ע"פ 1332/04 מ"י נ' פס (19.4.2004): **"גם אם נכון הדבר כי עד כה רמת הענישה בעבירות של החזקת נשק אינה גבוהה, הרי שהמציאות השוררת בארץ - זמינותו של נשק חם ורוב עוצמה שיש עמו פוטנציאל להסלמת האלימות העבריינית והאידיאולוגית כאחד - מחייבת מתן ביטוי עונשי הולם והחמרה ברמת הענישה."**

לעניין החומרה הרבה הגלומה בעבירות נשק ומגמת ההחמרה בהן, ר' הדברים הבאים מע"פ 3169/21 מ"י נ' אגבאריה (21.6.2021): **"בשורה ארוכה של פסקי דין עמד בית משפט זה על החומרה הרבה הגלומה בעבירות הנשק. ביסוד עבירות אלו עומדת פגיעה בחיי האדם ובשלמות גופו, כמו גם בביטחון הציבור ובסדר הציבורי בכללותו ... עבירות אלו חמורות במיוחד, בין היתר משום שהן עשויות לשמש בסיס לביצוע עבירות נוספות, למשל על רקע עברייני או על רקע של פעילות טרור ... מגמת הענישה בגין עבירות הנשק הוחמרה עם השנים, עת הפכו העבירות לנפוצות יותר, ובין היתר ניתן משקל משמעותי לשיקולי הרתעה בעת גזירת העונש עליהן ..."**

כאמור, הענישה בגין ירי מנשק חם במקום מגורים הוחמרה משנת מאסר אחת לחמש שנות מאסר, זאת לאור החומרה היתרה הגלומה בעבירה זו: **"מעבירה של ירי מנשק חם בסביבת מגורים, כבמקרה דנן, נשקפת חומרה יתרה. היא עלולה לגרום לנזק כבד לחיים, לגוף ולרכוש לעוברי אורח וליושבים בבתייהם. לכן מתחייבת ענישה מחמירה בגינה ... בשנת 2018 החמיר המחוקק את העונש המרבי על ירי מנשק חם במקום מגורים משנת מאסר אחת ל-5 שנות מאסר..."** (ע"פ 3169/21 דלעיל).

עוד לעניין חומרת עבירות הנשק והצורך בהחמרה ר' ע"פ 6383/21 קריף ואח' נ' מ"י (13.2.2022): **"לעיתים נכון**

להחמיר בענישה בגין סוגים מסוימים של עבירות בשל אופיין, ויש שנכון להחמיר בענישה בגין ביצוע עבירות מסוימות הואיל ובתקופה הרלוונטית הן הופכות לנפוצות ושגרתיות יותר, עד כי יש לסווגן כ"מכת מדינה". בענייננו, עבירות הנשק דורשות החמרה בשל שני הנימוקים גם יחד. ממד החומרה שבהן נעוץ בזיקתן לכלי בעל כוח קטלני. ובראי התקופה - הפגיעה באינטרס הציבורי ובבטחון הפרט דורשת ענישה מחמירה, מעבר לזו שהייתה נקוטה בעבר. בפסיקה הובהר שוב ושוב בשנים האחרונות כי הענישה בעבירות נשק צריכה להיות מחמירה. לצערנו מספרן והיקפן של עבירות אלה גדלים בשנים האחרונות. פגיעתו הרעה של הנשק אינה תחומה לסביבה העבריינית. לא פעם נפגעי העבירה נקלעים למקום במקרה, ואינם קשורים למעגל עברייני כלשהו. כל חטאו של נפגע עבירה, לפעמים, הוא בכך שיצא מביתו ובחר להסתובב ברשות הרבים.

הפגיעה אף אינה תחומה רק לנזק הפיזי שנגרם כתוצאה מהשימוש בנשק בלבד. השימוש בנשק עלול ליצור תחושת חשש, ופחד מפני ביצוע פעולה אלמנטרית שעומדת בליבת חופש התנועה. בכך נוצרת "הרתעה" של הנפגע הפוטנציאלי. זהו רובד אחד. רובד נוסף הוא התעצמות הפעילות העבריינית, פועלה ושאיפתה לשלוט בתחומים רחבים ושונים. התופעות של עסקאות בנשק, הובלתו ונשיאתו, מאיימות לא רק על שלמות הגוף של הציבור, אלא גם על שלום הציבור ועל הסדר הציבורי. אקדח שיורה "במערכה השלישית" גורם כמובן לנזק רב, אך גם אקדח שמונח על השולחן "במערכה הראשונה" - אף אם לא נעשה בו כל שימוש אחר בהמשך - עלול לפגוע בשלום הציבור באופן ממש. יש לקשור אפוא מלחמת חורמה על עבירות הנשק למיניהן, וגם על בית המשפט לתרום את חלקו למלחמה זו באמצעות ענישה הולמת ומרתיעה. לא פעם נקבע כי יש להחמיר בענישה בגין עבירות נשק, ולהעניק משקל מרכזי לשיקול של הרתעת הכלל".

עוד נפנה לע"פ 5807/20 שיבלי נ' מ"י (13.12.2020) ולמגמת ההחמרה בגין עבירות אלו: "עבירות הנשק - חמורות מנשוא; אחריתן - מי יסורנה. ברגיל, כך נקבע לא אחת, גם אם היתה זו פעם ראשונה לנאשם שמעד בעבירות הקשורות בנשק, לא נחמול ולא נכסה עליו; נשלחנו למאסר מאחורי סורג ובריח ... עבירות הנשק, הריהן מכת מדינה. אזרחים רבים מקפחים את חייהם מידי שנה בעטיין, ותחושת הביטחון הכללית של הציבור - נפגעת. מערכת המשפט, נדרשת גם היא ליתן את חלקה במלחמת החורמה שמנהלת מדינת ישראל נגד מבצעי העבירות הללו, ולפיכך מדיניות הענישה מצויה במגמת החמרה ...".

8. קביעת מתחם העונש ההולם נעשית בעיקר תוך התייחסות לנסיבות המסוימות של ביצוע העבירה וקביעת המתחם אינה קשורה אך בעבירה כפי נוסחה ועושה בחוק, אלא, ובעיקר, בנסיבות בהן בוצעה, תוצאותיה, ומידת חומרתה. ר' לענין זה ע"פ 1323/13 חסן ואח' נ' מדינת ישראל (5.6.2013), והאמור שם ביחס לצביון האינדיבידואלי של מתחם העונש ההולם. לדבר חשיבות בכלל, ובענייננו בפרט, לאור הצורך לבחון את הנסיבות המסוימות בכל מקרה, לצורך קביעת המתחם, גם כאשר מדובר בעבירות חמורות, לרבות עבירות נשק.

בקביעת מתחם העונש ההולם יש להתייחס לסוג וכמות הנשק, לצד הנסיבות הנלוות. ר' לענין זה ע"פ 1323/13 לעיל, שם נפסק כי: "... היה על בית המשפט המחוזי לבסס את מתחם העונש ההולם בעניינם, בין השאר, על סוג וכמות הנשק שבו סחרו - רימון הלב אחד (וכך נעשה בפועל, כפי שיבואר להלן). מתחם העונש ההולם בעבירות המבוצעות בנשק צריך שיקבע בהתאם לסוג הנשק שבו מדובר. שהרי, סוג הנשק, כמו-גם ההיקף שבו נסחר, הוחזק, הובל וכיוצא באלה, הם נסיבות הקשורות בביצוע העבירה והם שקובעים את פוטנציאל הנזק הכרוך במעשה העבירה."

ב"כ המאשימה עתר לקביעת מתחם עונש הולם הנע בין 4.5 ועד 8.5 שנות מאסר בפועל. וב"כ נאשם 2 טענה כי על המתחם לנוע בין 10-30 חודשי מאסר בפועל תוך הסתפקות בימי מעצרו.

9. בע"פ 1059/21 פלוני נ' מ"י (29.4.2021) (אליו הפנו ב"כ המאשימה), הורשע המערער בביצוע עבירות של החזקת נשק ואביזר תחמושת לפי סעיף 144(א) רישא וסיפא לחוק העונשין, וירי מנשק חם שלא כדין לפי סעיף 340(א) לחוק העונשין, איומים והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. בין המערער לקטין התפתחו חילופי דברים, המערער הוציא אקדח ירה שתי יריות באוויר, הקטין ניסה להימלט, המערער ירה מספר יריות נוספות, והקטין הסתתר בין כלי רכב שעמדו בסמוך ונמלט. לאחר מספר חודשים הגיעו כוחות ביטחון לביתו של המערער לצורך מעצרו, הוא הבחין בהם, נמלט דרך החלון, ובתוך כך השליך תיק ובו האקדח היה אשר היה טעון במחסנית מלאה כדורים, שתי מחסניות מלאות נוספות, וסכום כסף במזומן, המערער הטמין את התיק בחצר הסמוכה לביתו, המשיך במנוסתו עד שנעצר ע"י כוחות הביטחון. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 3 ל-5 שנות מאסר, למערער עבר פלילי בעבירות רכוש וסמים, והעבירות בוצעו זמן קצר יחסית לאחר שחרורו ממאסרו האחרון, ובית המשפט המחוזי הטיל 42 חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים ופיצוי בסך 3,000 ₪ לקטין. הערעור נדחה תוך שבית המשפט העליון מפנה לפסיקה הענפה בדבר החומרה היתרה הנובעת לביצוע עבירות בנשק ולכך שניכרת מגמה עקבית של החמרה בענישה כלפי מבצעי עבירות אלו, נקבע כי מעשי המערער היו חמורים, וכי מעשים חמורים אלה מחייבים תגובה עונשית הולמת.

יש לציין כי בעניינו של הנאשם כאן, אחת העבירות בהן הורשע הינה חמורה יותר מהעבירה בה הורשע המערער בע"פ 1059/21. הנאשם כאן הורשע, בנוסף לעבירה לפי סעיף 144(א), גם בעבירה לפי סעיף 340(ב) אשר העונש בצידה 5 שנות מאסר, בעוד שבע"פ 1059/21 העבירה היתה בחלופה המחמירה פחות לפי סעיף 340(א) לחוק העונשין.

בע"פ 3169/21 מ"י נ' אנבאריה (21.6.2021) (אליו התייחסנו גם לעיל) הורשעו המשיבים בעבירות לפי סעיף 144(א) רישא וסיפא, ו-144(ב) רישא וסיפא לחוק העונשין, יריות באזור מגורים לפי סעיף 340(ב)(1) לחוק העונשין, איומים, שינוי זהות של רכב, הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, היזק בזדון ושיבוש מהלכי משפט, ועל כל אחד מהם נגזרו 24 חודשי מאסר. בית המשפט העליון, בשים לב לכלל לפיו ערכאת הערעור אינה ממצה את חומרת הדין, העמיד את עונש המאסר בפועל על 36 חודשי מאסר.

מחד, נלוו לעבירות הנשק שם שורת עבירות נוספות, ואחת מעבירות הנשק היתה גם לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין, אולם, בית המשפט העליון הטיל את הענישה האמורה בשים לב לכלל לפיו ערכאת הערעור אינה ממצה את חומרת הדין.

לסקירת הענישה בעבירות ירי מנשק חם במקום מגורים והחזקת נשק ר' סעיף 8 לפסק הדין שם מפורטת שורת מקרים בהם הוטלו עונשים של 36-42 חודשי מאסר, חלקם בנסיבות חמורות יותר וחלקם בנסיבות חמורות פחות: **"בהתאם לכך, נוקט בית משפט זה מדיניות ענישה הכוללת עונשי מאסר ממושכים בפועל בגין עבירות ירי בנשק במקום מגורים כבעניינו. כך למשל בע"פ 1427/21 שוויקי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (26.5.2021) נדחה ערעורו של מי שירה באוויר באזור מגורים 17 כדורים לפחות, ושנגזר עליו עונש של 37 חודשי מאסר בפועל; ובע"פ 1509/20 מדינת ישראל נ' נבארי [פורסם בנבו] (2.7.2020) החמיר בית משפט זה את עונשו של המשיב מ-27 ל-36 חודשי מאסר בפועל בגין ירי של שני כדורים באזור מגורים. אף במקרים שבהם הורשעו הנאשמים בעבירות נשיאת נשק והחזקתו או בעבירת ירי מנשק חם, ולא בירי לעבר מקום מגורים, העונשים הרווחים גבוהים מאלה שהוטלו על המשיבים: בע"פ 1059/21 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו]**

(29.4.2021) דחה בית משפט זה את ערעורו של מי שהורשע בעבירות החזקת נשק ואביזר תחמושת, ירי מנשק חם שלא כדין (סמוך לביתו של המתלונן), איומים והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, ונגזרו עליו 42 חודשי מאסר בפועל; ובעניין חלייחל דחה בית משפט זה ערעור שבו עונשו של המערער, שהורשע בעבירות הובלה ונשיאה של נשק, הועמד על 36 חודשי מאסר".

10. העבירות אשר ביצע הנאשם 2 חמורות ביותר. על רקע סכסוך בין משפחתו של הנאשם לבני משפחת המתלוננים הוצב מחסום אבנים וצמיגים על אחד משבילי העפר.

כשהחלו המתלונן ויו.א לפרק את המחסום עמדו הנאשם ואדם נוסף במרחק מה כשכל אחד מהם מחזיק בנשק ארוך הדומה לרובה M-16 ולידם עמדו אנשים נוספים ובין היתר קטינים. הנאשם אמר למתלוננים כי "אף אחד לא ירים אבנים ומי שירים אבנים אני יורה בו", ובהמשך לכך כיוון את הנשק כלפי מעלה וירה מספר יריות, במקביל האדם הנוסף כיוון את הנשק כלפי המתלוננים וירה לעברם מספר פעמים, וכתוצאה מהירי של האדם הנוסף המתלונן נפצע באוזנו השמאלית.

אכן, כטענת ב"כ הנאשם, הנאשם לא הואשם בעבירה של הפגיעה במתלונן, ואין להטיל עליו ענישה בגין מעשיו של האחר. ואולם, נסיבות ביצוע העבירות אשר ביצע הנאשם עצמו, חמורות ביותר, לכשעצמן.

הנאשם עושה שימוש בנשק חם ובירי, במסגרת סכסוך הקשור למחסום אבנים שהוצב. הנאשם מבצע ירי כאשר קטינים נמצאים לידו, והוא מבצע את הירי בהמשך לכך שאמר למתלוננים כי יירה במי שירים אבנים.

הנסיבות של ביצוע העבירות חמורות ביותר, ועולה מהן לא רק עצם ההחזקה של הנשק ועצם הירי, אלא שימוש בנשק במסגרת סכסוך.

לעבירות החמורות ולנסיבות החמורות של ביצוען, יש ליתן מענה עונשי הולם, אשר יבטא לא רק את החומרה אשר בעבירות הנשק, אלא גם את החומרה היתרה העולה משימוש בפועל בנשק במסגרת סכסוך.

לכך יש להוסיף את הצורך בהחמרה בענישה בעבירות חמורות אלו.

לאור כל האמור, אני מוצא כי מתחם העונש ההולם לעבירות אשר ביצע הנאשם, בנסיבות ביצוען, כולל מאסר בפועל הנע בין 4 ל-6 שנים.

הענישה

11. הנאשם יליד 1995, ולחובתו עבר פלילי הכולל הרשעה אחת בעבירות מ - 2018 של איומים והפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

עברו הפלילי של הנאשם אינו בעבירות נשק, ואינני מוצא כי יש לתת לו משקל משמעותי בענישה במסגרת המתחם.

נסיבותיו האישיות של הנאשם, כמפורט לעיל, מלמדות כי ככלל למעט ההרשעה היחידה בשתי העבירות האמורות, ניהל הוא אורח חיים נורמטיבי.

לצד זאת, מהתסקירים ניכרת בעייתיות מסוימת בהשלכה חלקית של אחריות הנאשם על מעשיו, על המתלוננים.

על הענישה להיות מעל הרף התחתון של מתחם העונש ההולם, וזאת לאור הצורך ליתן משקל להרתעת היחיד ולהרתעת הרבים, הן ביחס לעבירות נשק בכלל, והן ביחס לשימוש בפועל בנשק במסגרת סכסוכים.

מכל האמור, הענישה תהא בין הרף התחתון לאמצעו של המתחם.

לא מצאתי מקום להטלת קנס, לאור נסיבותיו האישיות של הנאשם, וגם בשים לב לכך שלא מדובר בעבירה של סחר בנשק, וכן לאור המאסר המוטל.

אשר לעתירת המאשימה לפיצוי - כתב האישום המתוקן והמוסכם בין הצדדים אינו מייחס לנאשם את הפגיעה במתלונן. כתב האישום תוקן כך שהושמטו ממנו העובדות אשר יוחסו לו בתחילה לפגיעה של המתלונן והושמטו העבירות של חבלה בכוונה מחמירה. במצב דברים זה, משלא מואשם הנאשם בפגיעה הפיזית במתלונן, קיים קושי בעתירה להטיל על הנאשם פיצוי.

12. לאור האמור, אני גוזר על הנאשם 2 את העונשים הבאים:

מאסר - מאסר בפועל לתקופה של 54 חודשים. מתקופת מאסרו ינוכו ימי מעצרו מיום 10.9.21.

מאסר על תנאי - מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים. הנאשם 2 ישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו יעבור על עבירה נוספת לפיה הורשע, או כל עבירת נשק מסוג פשע.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ג שבט תשפ"ג, 14 פברואר 2023, במעמד הצדדים.